

“ମିଠେ ବରୁତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ବାବାଟ୍ଟକ ଭଳି ଇଶ୍ଵରୀୟ ସେବାଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଏହି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ହିଁ ସବୁଠାରୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଏବଂ ସୁଖପ୍ରଦାନକାରୀ — କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସ୍ଵର୍ଗୀ-ପୁରୁଷ ଉଭୟ ଉତ୍ତମ ହେଉଛ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ କଳି ଏବଂ ସତ୍ସର ମଝି ସମୟ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଇଶ୍ଵରୀୟ ବିଶାଳ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ଏହିଭଳି ବିଶାଳ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସାରା କଳ୍ପରେ କେବେ ବି ଖୋଲିନଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହେଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସି ତୁମେ ପ୍ରଥମତଃ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ କାହିଁକି ନା ସିଏ ପତିତ-ପାବନ, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ସତତପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସତତପ୍ରଧାନ ଯିବା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଆମକୁ ସତତପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତି ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ପୁଣି ତା’ ସହିତ ମିଠାଘର (ପରମଧାମକୁ) ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସ୍ଵତ୍ତ୍ଵକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ଏହା ଆମକୁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି -- ଆମେ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ ତେବେ ନିର୍ଗତି ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ପୁରୁଷାରଥର କରମାନୁସାରେ ସ୍ଵତ୍ତ୍ଵକୁ ଯିବୁ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଜୀବଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଘରକୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏହା ତୁଳନାରେ ସତ୍ସୟୁଗକୁ ରାମରାଜ୍ୟ ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ସୟୁଗ ପରେ ପୁଣି ଦୁଇ କଳା କମିଯାଉଛି, ତାହାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶ କୁହାଯାଏ । ଯେମିତି ଶ୍ରୀଷ୍ଟିସ୍ଥାନମାନଙ୍କର ଅଦ୍ଵୈତ ରାଜତ୍ଵ ଚାଲିଛି, ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅଦ୍ଵୈତ ରାଜତ୍ଵ ଚାଲିବ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ ଏବଂ ପରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଏହି କଥା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗାୟତ୍ରରେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ନଲେଦ କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ସ୍ଵତ୍ତ୍ଵର ସମ୍ପାଦନା ହେଲା ପରେ ଜ୍ଞାନର ଆଉ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଯାଉଛି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେବା କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ତଥା ସଂଗ୍ରହାଳୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ନିର୍ଗତି ଲେଖା ହେବା ଦରକାର ଯେ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଚାଲିଛି, ଯାହାକି କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛି । କେହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ତେଣୁ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତ ଏବଂ ସତ୍ସୟୁଗର ଆରମ୍ଭର ମଝି ସଂଗମଯୁଗ । ସଂଗମଯୁଗ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ତେବେ ସଂଗମଯୁଗର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବେଶ୍ଵାଳୟର ଅନ୍ତ ଏବଂ ଶିବାଳୟର ଆରମ୍ଭ — ଏହାକୁ ହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ କୁହାଯାଏ । ଏଠାର ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ । ତେବେ ନିର୍ଗତି ନିର୍ବିକାରୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଉତ୍ତମ କୁହାଯିବ ନା । ଏଠାରେ ପୁରୁଷ ଏବଂ ସ୍ଵର୍ଗୀ ଉଭୟ ଉତ୍ତମ (ଶ୍ଵରେଷ୍ଠ) ହେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହାର ନାମ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ ଏକଥା ବାବା ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ଵତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । କାହାରି ବିଚାରରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ କେବେ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ — ଏସବୁ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ମହିମା । ସିଏ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ତୁମେ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତିରୁ ସଦଗତି ହେଉଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସଦଗତି ହେଉଛି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ସୟୁଗରେ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ବାବା ନିର୍ଗତି କଳିଯୁଗର ଶେଷ ଏବଂ ସତ୍ସୟୁଗର ଆରମ୍ଭ ସଂଗମରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ କଥା ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ନୂଆମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି, କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଧରି ଯେମିତି ଆସିଛନ୍ତି, ଅବିକଳ ସେମିତି ଆସିବେ । ରାଜଧାନୀ ଏହିଭଳି ହିଁ ସମ୍ପାଦନ ହେବାର ଅଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ଇଶ୍ଵରୀୟ ସେବାଧାରୀ ଅଟୁ । ବାବା ତ ଜଣକୁ ପଢାଇବେ ନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରଥମେ ଜଣଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ) ପଢାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମେ ପତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ବହୁତ ବଡ଼ ବିଶାଳବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲାଗଲା । ସାରା ଦୁନିଆରେ ଏହିଭଳି ବିଶାଳ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଆଉ କେଉଁଠି ନାହିଁ, ନା କେହି ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଗଲଣି ଯେ ଗୀତାର ଉପବାନ ଶିବ ଆସି ଏହି ବିଶାଳ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲୁଛନ୍ତି, ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ-ଦେବତା କରାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମା ଯାହାକି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ତାକୁ ହିଁ ସତତପ୍ରଧାନ କରାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ନା । ଯଦିଓ କେତେକ କୁମାର ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି, କେତେକ କୁମାରୀ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ସେହି ପବିତ୍ରତା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା

ଆସେ ତେବେ ସିଏ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତତାକୁ ସତତପ୍ରୟାସ, ସତତଅଗ୍ରଦୌ, ତମୋ ଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ହେବ । ଆଉ ଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରାୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସୁଷ୍ଟି ବୃକ୍ଷର ଏବେ ତମୋପ୍ରାୟାନ ଜୀର୍ଣ୍ଣଗୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲାଣି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏହାର ବିନାଶ ହେବା ଦରକାର । ଏହା ହେଉଛି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷ, ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ବିରାଟ ଲୀଳା । ଏହା କେତେ ବଡ଼ ବେହେର ବୃକ୍ଷ । ସେସବୁ ତ ଜଡ଼ ବୃକ୍ଷ, ଯେଉଁ ବୀଜ ଲଗାଇବ ସେହି ବୃକ୍ଷ ହିଁ ଉଠିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଚିତ୍ର । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନତା ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ବିରାଟ ଲୀଳା କୁହାଯାଉଛି । ସବୁ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ କରମାନୁସାରେ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ସମସ୍ତତାକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ପୁଣି ନିଜ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ଏହା ପ୍ରକୃତିକୃତ । ଏହା ହିଁ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ ଯେ ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଅଥବା ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ପାର୍ବତ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ପିତା କହୁଛ କାହିଁକି ନା ସିଏ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପରମପିତା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସାରା ପାର୍ବତ ଆତ୍ମା ହିଁ ବଜାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲେପ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଶବ୍ଦ ଭୁଲ୍ ଏହା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖି ଦେବା ଦରକାର ଯେ ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଯେପରି ଯେପରି ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ କରମ କରୁଛି ସେହି ଅନୁସାରେ ସିଏ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି । ମନ୍ଦ ସଂସ୍କାର ଘୃଣା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଖଟ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିଗଲାଣି, ଏକଥା ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହିଁ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ଖଟ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ସିଦ୍ଧ କରି ବୁଝାଉଛ ତେବେ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି -- କ'ଣ ଶାସ୍ତ୍ରର ସବୁ ମିଥ୍ୟା ? କାରଣ ସେମାନେ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଖଟ ଲକ୍ଷ୍ମ ଯୋନିରେ ଆସୁଛି । ଏବେ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଗୀତା ହେଉଛି ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ । ବାବା ଏବେ ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଶିଖାଇଥିଲେ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ଆମର ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏବେ ଏହାକୁ ଧର୍ମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଅଧର୍ମୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଖେଳକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଗଲେଣି । ଏହି ବେହେର ଡ୍ରାମା ପ୍ରତି ଝ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ କେହି ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଯେପରି କାଳିର କଥା । ତୁମେ ପୂର୍ବରୁ ଶିବାଳୟରେ ଥିଲ, ଆଜି ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ଅଛ ପୁଣି କାଲି ଶିବାଳୟକୁ ଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ହିଁ ଶିବାଳୟ କୁହାଯାଏ, ତ୍ରେତାୟୁଗ ହେଉଛି ସେମି ଶିବାଳୟ । ସେଠାରେ ଆମେ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ରହିବା । ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ତ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ଏହି କଳିଯୁଗକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ପତିତ ହୋଇଛ, ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି -- ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ପବିତ୍ର ହୁଅ । କୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ତ ପବିତ୍ର । ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ -- ଏଭଳି ଘରକୁ ଯିବାର ନାହିଁ ଯାହାକି ପବିତ୍ର ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭଗବାନୁବାଚ -- ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ହେଲେ ବେହେର ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ନା । ତୁମେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବ । ପୁଣି ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପତିତ ହେବା ପାଇଁ କାହିଁକି କହୁଛ ଯେବେକି ବାବା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପତିତ ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ଲୋକଲକ୍ଷ୍ମୀ, କୁଳର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସବୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହେର କଥା । ସବୁ ଧର୍ମରେ ବହୁତ କୁମାର ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ କାରଣ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଛନ୍ତି ନା । ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବିବାହ କରନ୍ତି ନାହିଁ ପୁଣି ପରେ କମ୍ପାନିୟନସିପ୍ (ସାଥୀ) ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ ବିବାହ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିକାରୀ ଭାବନା ରଖି ବିବାହ କରି ନଥା'ନ୍ତି । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଥା'ନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ସାଥୀମାନଙ୍କର ସମପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ଵ ବହନ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ କିଛି ସମ୍ପତ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଆଉ କିଛି ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏକ ଟ୍ରଷ୍ଟ ତିଆରି କରିଥାଆନ୍ତି । ବିଦେଶରେ ବଡ଼-ବଡ଼ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଥାଏ ଯାହାକି ଭାରତକୁ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ କରୁଛି । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଟ୍ରଷ୍ଟ ନାହିଁ ଯାହାକି ବିଦେଶକୁ ସହଯୋଗ କରିବ । ଏଠାରେ ତ ଖାଲି ଗରୀବମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ କ'ଣ ସହଯୋଗ କରିବେ! ବିଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ ବହୁତ ପଇସା ଅଛି । ଭାରତ ତ ଗରୀବ ଦେଶ । ଦେଖ, ଏବେ ଭାରତବାସୀଙ୍କର କ'ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି! ଭାରତ କେତେ ଧନୀ ଥିଲା, ଏହା କାଳିର କଥା ଭଳି ଲାଗୁଛି ନା । ସେମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି -- ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଉପରୁ ତଳକୁ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଇଞ୍ଚାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ, ସମସ୍ତତାଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତତାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ମୋର ମହିମା ସମସ୍ତେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେଉଛ ପୁଣି ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛ । ବହୁତ ଯୁଖ ଲାଭ କରୁଛ । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛ । ଯଦିଓ କେବଳ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି -- ପରମପିତା, ପରମାତ୍ମା ଇଞ୍ଚାନର ସାଗର, ଶାନତିର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ କିନ୍ତୁ ସିଏ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି ଏକଥା କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି -- ମୋର ତୁମେ ମହିମା କରୁଛ ନା । ତେଣୁ ମୁଁ ଏବେ ଆସି ତୁମକୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛି । ମୁଁ ପ୍ରତି ଝ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ

ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । କିଭଳି ଆସୁଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି । ତା'ର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବରହମା ସୁକ୍ଷ୍ମମଲୋକର ନୁହଁନତି । ବରହମା ଏବଂ ବରାହମଣ ଏଠିକାର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପୁଣି ଆଦି ପିତା କୁହାଯାଏ, ଯାହାଙ୍କର ଏବେ ବଂଶାବଳୀ ତିଆରି ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବଂଶାବଳୀ ତ ପ୍ରଜାପତି ବରହମାଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ ନା । ସିଏ ପ୍ରଜାପତି ଅଟନ୍ତି ତେବେ ନିର୍ଗତି ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଥିବେ । ଏମାନେ ତ ଜନ୍ମିତ ନୁହଁନତି, ତେବେ ନିର୍ଗତି ପୋଷ୍ଟ ହୋଇଥିବେ । ଏହି ବରହମା ଆଦି ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଇଏ ନିର୍ଗତି ପୋଷ୍ଟ କରିଥିବେ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଏବେ ତୁମେ ବରାହମଣ ହୋଇଛ ପୁଣି ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଶୁଦ୍ଧରୁ ବରାହମଣ ପୁଣି ବରାହମଣରୁ ଦେବତା ଏହା ବାଜୋଲି ଖେଳ ହେଲା ନା । ବିରାଟ ରୂପର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି ନା । ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଆସିଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ରଚୟିତା ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ସିଏ ରଚୟିତା, ନିର୍ମାତା ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ତୁମେ ମୋତେ ଜାଣିଛ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନ ନା । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ସୁଖର ପାର୍ଟ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବଜାଇଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଶେଷରେ ଦୁଃଖର ପାର୍ଟ ବଜାଉଛ । ଦୁନିଆର ଭ୍ରମାମାରେ ନିରୁମାତା, ନିର୍ବଦେଶକ, ପ୍ରୟୋଜକ ଆଆନ୍ତି ନା । ସେହିଭଳି ଏହା ମଧ୍ୟ ବେହଦର ଭ୍ରମାମା । ଏହି ଭ୍ରମାମାକୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏଭଳି ଏଭଳି କଥା କହୁଛନ୍ତି ଯାହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ବସି ରହିଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅନେକ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ଯେମିତି ବୀଜର ସାମଗ୍ରୀ ହେଉଛି ବୃକ୍ଷ, ଏତେ ଛୋଟ ବୀଜରୁ କେତେ ବଡ଼ ବୃକ୍ଷ ହେଉଛି । ଭକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ବିସ୍ତାର ହୋଇଯାଇଛି । ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ବୀଜ, ସେଥିରେ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବଡ଼ ଉପବାସ ରଖିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏସବୁର ଏଥିରେ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଗଲା ପରେ ଆଉ କୌଣସି ନିପ ଡପର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛ । ତୁମକୁ ତା'ର ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଦେବତାମାନେ ହିଁ ଶିବାଳୟରେ ଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ମନଦିରକୁ ଯାଇ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଥିଲି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି । ଦେହ ସହିତ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତ୍ୟାଗ କରି କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ଵାରା ତୁମର ପାପ ଭସନ ହୋଇଯିବ । ବାବା ଏବେ ଯାହା କିଛି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାହା କଳପ କଳପ ଧରି ବୁଝାଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ କିଛି କିଛି ଅକ୍ଷର ସଠିକ୍ ଅଛି । ମନମନାଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ କାହା ଶରୀରରେ ଆସୁଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି । ବରହମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସବୁ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ଗୁଡ଼ିକରେ ସାରାଂଶ ଶୁଣାଉଛି । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ବି ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଶିବବାବା କିପରି ବରହମାଙ୍କ ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ସାରାଂଶ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ସ୍ଵାତ୍ମକର(ବରହମାଙ୍କର) ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ଶେଷ ସମୟରେ ଆସୁଛି । ଇଏ ପୁଣି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ରାଜକୁମାର ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଆରତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୨) ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବିରାଟ ଲୀଳାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏଥିରେ ପାର୍ଟ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ ନୁହେଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ ତା'ର ଫଳ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ତେଣୁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷମତା ସମ୍ପନ୍ନ ଅଧିକାରୀ ପଣିଆ ସହିତ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦେଖାଉଥିବା ସର୍ବା ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବୃକ୍ଷରେ ଯେତେବେଳେ ଫଳପ୍ରଦାନ କରିବାର ସମ୍ପର୍କ କ୍ଷମତା ଆସିଯାଏ ସେତେବେଳେ ବୃକ୍ଷଟି ନିର୍ଲୋପ ଅର୍ଥାତ୍ ନମ୍ବର ପ୍ରମାଣ ଦେଇଥାଏ ବା ସେବା କରିଥାଏ । ସେହିଭଳି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷମତା ସମ୍ପନ୍ନ ପିଲାମାନେ ଯେତେ ବଡ଼ କ୍ଷମତାର ଅଧିକାରୀ ସେତିକି ନିରମାଣ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହୀ ହେବେ । ଅଳ୍ପକାଳର କ୍ଷମତା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମାମାନେ ଅହଂକାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟତାର ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଧିକାରୀ ପଣିଆ ସହିତ ନିରହଂକାରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ । ପ୍ରକୃତ ସେବାଧାରୀର ମନୋବୃତ୍ତିରେ ଯେତିକି ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ସ୍ମୃତି ରହିଥିବ ତାଙ୍କର ବାଣୀରେ ସେତିକି ସ୍ନେହ ଏବଂ ନମ୍ରତା ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିନା ତ୍ୟାଗରେ ଭାଗ୍ୟ ମିଳିନାଥ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***